

POESIA LÍRICA.

Horaci.

Quint Horaci Flac (Venúsia, 65 aC – Roma, 8 aC). Era d'una família bastant humil, però tingué una bona educació tant a Roma com a Atenes. Tingué una discreta participació en els assumptes públics i polítics de Roma, preferint així la vida retirada en la seva vil·la. Formà part del cercle intel·lectual de Mecenes i fou un gran amic de Virgili. És un dels referents de la literatura d'època d'August.

Conreà diversos gèneres poètics: la poesia lírica amb *Carmina* (*Odes*), la sàtira amb *Satirae* (*Sàtires*) i *Epistulae* (*Cartes*) i la poesia iàmbica amb *Iambi* (*Epodes*).

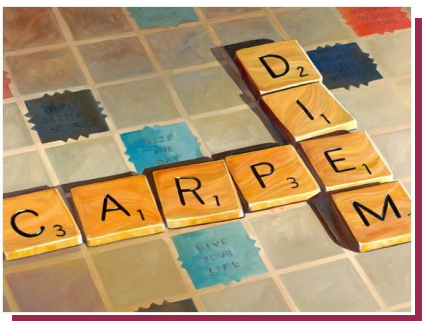
Els *Iambi* o *Epodoi* (*Epodes*) consten de disset poemes en els quals és present un fort esperit crític i satíric. Amb un to agressiu i violent llança dards enverinats a personatges de diversos sectors socials: intel·lectuals, polítics, militars i, fins i tots, amics. Tot és objecte de burla i de blasme: la pudor de l'all, la lascívia de les velles, la bruixeria...

Els *Carmina* o *Odes* són els quatre llibres de poemes que el consagraren com a poeta líric oficial. Horaci es basà en els lírics grecs d'època arcaica, adaptant al llatí tant la mètrica com la temàtica que és molt variada: la fugacitat de l'amor, la gelosia entre els amants, l'amistat, els plaers del vi i del menjar, la mitologia, el fet literari, l'elogi i la lloança d'August i del seu programa polític (austeritat, sobrietat, religiositat), l'ètica basada en l'epicureisme (rebuig de la vida pública, elogi a la vida senzilla i retirada, gaudi dels petits plaers, goig de la natura... aquests preceptes constitueixen el nucli de la famosa màxima horaciana *aurea mediocritas*, daurada moderació). Resumeix els seus ideals de vida amb un to mesurat.

Horaci descata, sobretot, per la perfecció formal dels seus poemes, el seu equilibri i serenitat, més que pel missatge dels seus versos, ja que li manca passió i sentiment i amaga les seves emocions rere la ironia, resultant un poeta fred.

Alguns dels tòpics literaris d'Horaci més coneguts.

Carpe diem: aprofita el dia; gaudeix del moment. És tret del final del poema 11 del primer llibre de les *Odes*. L'obra acaba amb una exhortació al gaudi del present sense pensar ni preocupar-se pel futur.

Beatus ille: feliç aquell que. És el començament del segon epode i lloa la senzillesa de la vida rural, com ideal per aconseguir la felicitat. En el poema, però, és present la ironia ja que qui fa l'elogi és un usurer.